

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 23 • год. CIII • 5 декември 2024 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

В ПАМЕТ
НА КАПИТАН
ПЕТКО
ВОЙВОДА

ЗЛАТКА ПЕТРОВА,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ТД „РОДОПСКА
СЛАВА“,
ГР. СМОЛЯН

На стр. 6

ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ

„90 ГОДИНИ ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ“

Тракийският научен институт (ТНИ) отбелязва с юбилейна научна конференция 90-годишнината от основаването си. Организатори на събитието бяха ТНИ и Съюзът на тракийските дружества в България, а любезен домакин Университет за национално и световно стопанство с ректор проф. Димитър Димитров.

Мероприятието беше уважено от Илияна Йотова – вицепрезидент на Република България, Красимир Преманов – председател на Съюза на тракийските дружества в България, Михаил Вълков, зам. председател на ЦР на СТДБ и председател на ТД „Тракия“ в гр. Ямбол, членовете на ЦР на СТДБ: акад. Иван Гранитски, член-кор. проф. Георги Михов и член кор. проф. Васил Проданов – председател на ТНИ, доц. В. Стоянова – научен секретар на ТНИ, посланик Георги Димитров, Стефан Начев – главен секретар на Съюза, Кирил Сарджев, председател на ТД „Георги Сапунаров“ в Хасково, Цанко Атанасов, член на ЦР на СТДБ, председател на Тракийско дружество „Одринска епопея“, Стара Загора и съпредседател на ТМСБ, Стефан Колев, председател на ТД „Странджа“ в Бургас, Иванка Мечева – съпредседател на Тракийския женски съюз, доц. Геновева Михова – председател на филиала на ТНИ в гр. Варна, проф. Павел Демиров, Божана Богданова – председател на ТСНИ „Завръщане към корените“ и „По обратния път на дедите ни“, д-р Ваня Иванова – главен редактор на в. „Тракия“, проф. Георги Янков – заслужил професор на УНСС, проф. д.ист.н. Св. Елдъров – член на УС на ТНИ, представители на тракийци от София, Стара Загора, Бургас, Варна, Хасково и Ямбол, проф. Георги Николов – председател на Македонския научен институт, доц. д-р Елка Трайкова – директор на Института за литература в БАН, д-р Ваня Кастрева – началник на РУО в гр. София, Ваня Тагарева – зам. председател

на Столичния общински съвет, проф. Иван Върляков – изп. директор на РАО Тракия, проф. Ваня Добрева и проф. Боряна Бужашка от УНИБИТ, представители на БАН, представители на ВМРО, представители на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва, тракийци и студенти.

Академик Иван Гранитски откри тържествената част на конференцията и припомни трагичната и героична история на тракийските българи, акцентирайки на геноцида, извършен над тях. Той честити 90-ата годишнина на ТНИ и подчерта, че негови създатели са родолюбиви българи, ярки личности и фигури на обществената мисъл.

Председателят на ТНИ член кор. проф. Васил Проданов припомни, че за тези 90 години институтът е преминал през три различни епохи, обединени от темите, с които се занимават изследователите. „Днес ние с гордост можем да погледнем назад, но и напред, и да заявим, че ще продължим да се борим за съхранение на паметта и ще търсим решение на изглеждащите на пръв поглед нерешими проблеми.“

Проф. Проданов огласи имената на заслужили изследователи, наградени с юбилеен медал „90 години ТНИ“: авторите на Енциклопедия „Тракия“, т. 1 и т.2 – проф. д.ист.н. Светлозар

Елдъров, проф. д-р Боряна Бужашка, доц. д-р Георги Митринов, д-р Мария Левкова-Мучинова, д-р Кръстьо Йорданов, Стоян Райчевски, доц. д-р Валентина Ганева-Райчева, доц. д-р Наталия Рашкова, д-р Стефан Шивачев, Василка Ташкова и Иванка Мечева. С юбилеен медал са удостоени още художника и редактора на изданието Михаил Танев и Милена Тодорова. За активно участие в работата на ТНИ медал е връчен на доц. Геновева Михова и на филиалите на ТНИ във Варна и Хасково.

В прочувствено слово вицепрезидентът на Република България Илияна Йотова отбеляза:

„През тези 90 години Тракийския научен институт има една отправна точка, която никога не бива да забравяме. Неговите създатели бяха ръководени от една мисъл – да не потъне в забвение мъченическата история на тракийските българи – убивани, гонени, разорявани. Трагедията ще бъде още по-голяма, ако ги забравим. Водени от тези патриотични идеи, създателите на института успяха да увлекат поколения българи изследователи на всичко, свързано със съдбата на тракийските българи“, посочи вицепрезидентът.

Продължава на 4-а стр.

105 ГОДИНИ ОТ НЬОЙСКИЯ ДИКТАТ

На 27 ноември 1919 г. министър-председателят на България Александър Стамболийски подписва в кметството на парижкото предградие Ньой договор, наложен на страната ни след нейното поражение в Първата световна война. Каква ирония – Стамболийски, който още през 1914 предупреждава българските десни партии и буржоазния елит, че влизането на България във войната, и то на страната на Германия и Австро-Унгария, ще има катастрофални последици.

Българската делегация, в която участва и ръководителят на Съюза на

тракийските дружества в България Димитър Михалчев, отива в Париж с надежда, че т.нар. западни демокрации ще уважат реалностите на Балканите и ще търсят справедливо уреждане на следвоенна Европа. За съжаление, надеждите се оказват илюзорни. С Ньойския диктат Западът поставя страната ни на колена, без да се интересува от етническите реалности и историческата справедливост, като оставя милиони българи под чужда власт, а на България са наложени непосилни репарации.

Продължава на 4-а стр.

ВРЕМЕ ЗА АБОНАМЕНТ 2025 г.

Ако не сме ви разочаровали и вярвате, че „ТРАКИЯ“ е Вашият вестник, във всяка пощенска станция или в офисите на ДОБИ ПРЕС може да се абонирате. Цената на 1 бр. е: 1 лев.

Стойността на годишен абонамент за 24 бр. е: 24.00 лв. КАТАЛОЖНИЯТ НОМЕР НА В. „ТРАКИЯ“ Е 759.

Тракийската кауза заслужава Вашата подкрепа.

Два пъти в месеца очаквайте в. „ТРАКИЯ“

РЕЗУЛТАТИ ОТ НАЦИОНАЛЕН УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ЗА РАЗКАЗ И ЕСЕ НА ТЕМА: „ДА ОСТАВИШ СЛЕДИ ВЪВ ВРЕМЕТО“

Завърши Националният конкурс за разказ и есе на тема: „Да оставиш следи във времето“, посветен на 180 години от рождението на Капитан Петко войвода, 100 години от създаването на Тракийския младежки съюз и 90 години от основаването на Тракийския научен институт.

Комисия в състав: председател: член-кор. проф. Васил Проданов – председател на Тракийския научен институт, членове: доц. д-р Ваня Стоянова, д-р Ваня Иванова – главен редактор на в. „Тракия“, Искра Чернева – филолог, раз-

гледа и оцени творбите на участниците в конкурса.

Голяма награда на името на журналиста Тодор Коруюв се присъжда на в. „Тракия“.

В раздел „Разказ“:

• Първа награда се присъжда на Десислава Маринова от СУ „Петко Р. Славейков“, гр. Кърджали

• Втора награда се присъжда на Жаклин Желева от Професионална гимназия по компютърни науки и математиче-

ски анализи „Проф. Минко Балкански“, град Стара Загора

• Трета награда – не се присъжда

В раздел „Есе“:

• Първа награда – не се присъжда

• Втора награда получава Стефани Николова от СУ „Христо Ботев“, гр. Ивайловград

• Трета награда – не се присъжда

Днес публикуваме творбата на Десислава Маринова от СУ „Петко Р. Славейков“, гр. Кърджали.

СИЛАТА ДА СИ ВОЙВОДА

Десислава Маринова, СУ „Петко Рачов Славейков“, гр. Кърджали

Светли празници като Гергьовден се свързват с добри дела, усмивки на лица, обичаи и традиции, пиршества. Но онзи Гергьовден през 1861 г. беше точно обратното. Мрачен, тъжен, кръвопролитен, белязан от смърт. Петко, големият Петко, го знам още откак беше дете. И двамата израснахме в Доганхисар. В онзи ден, по време на онзи тъжен празник, усетих неговата болка като своя, усетих неговата загуба, така сякаш забиха нож в моето сърце.

Бях в дома си, стоях си спокойно, неочакваш предстоящото събитие. Събитие, което написа началото на една легендарна история. От нищото отвън започнаха да се чуват кръсци, тропот от тежки стъпки, хора тичащи по улиците. Веднага излязох от къщи и се затичах към мегдана. Когато стигнах там, гледката смрази очите ми. Матю Киряков и братовчед му Вълчо лежах на земята, черна кръв се стичаше от телата им, образувайки локви тъмнина около тях. Хора се бяха скупчили около тях, мъже ругаха, жени притаяваха сълзите си. Те бяха мъртви, бяха убити. И за никого не беше тайна, кои са хората, помрачили празника ни. Турците.

– Иде Петко. – чух един мъж да изрича.

– Каква е тази врява? Защо се е сбрало цялото село на мегдана? – извика Петко.

Брат му и братовчед му лежах мъртви на мегдана. Не исках и да си помисля какво ще преживее той, когато узнае, каква яма ще се образува в душата му. Чух тежките му стъпки да приближават, след което усетих сянката му върху себе си. Беше застанал до мен, заварил гледката. Погледнах го право в очите, съзрях емоциите му и ги преживях заедно с него. Първо беше почудата, шока. Той падна на колене, точно до труповете. Едва седемнайсетгодишен, беше станал свидетел на толкова жестоко дело. Още дете, чиято съдба го беше принудила да порасне бързо. Болката го обзе. Постепенно видяното проникна в съзнанието му, видях как започна да възприема случилото се за реалност. Разтрепера се, дори една самотна сълза се стече по лицето му.

Петко беше човек, който не си позволяваше да тъжи. Беше войн, безстрашно момче, което имаше куража и силата да се пребори с всяка трудност. Веднага изтри сълзата си, преди тя да е достигнала края на пътя си, изправи се бавно, без да откъсва очи от гледката. Ръцете му отпуснати встрани от тялото му бавно се свиха в юруци. Той се обърна към людете, а в погледа му се личаха гневът и пламъкът на отмъщението. На висок глас той заговори.

– Зад мен лежат убити брат ми и братовчед ми. Лежат мъртви като заклани гергьовденски агнета. По вина на пустите турци. Помрачиха светлия ни празник с това жестоко дело. Докога така, люде? Докога? Утре това може да са нечии други братя, сестри, майки и бащи, жени и деца. Нима ще ги оставим да ни избиват като животни? Ще си затворим очите, ще се правим на глухи и ще

сведем мирно глави? Това трябва да спре.

– И ти ли ще надвиеш турците, дете? – рече някакъв мъж, през смях.

– Не зная дали имам силите да ги надвия, но зная, че не мога вечно да бъда техен роб. Макар и да съм млад, имам волята за борба. Който желае, нека дойде с мен. Брат ми и братовчед ми, ваши съселани, трябва да бъдат отмъстени.

• Капитан Петко войвода

Народът виждаше Петко Киряков като дете. След думите му хората се разотиваха, някои му се присмиваха, наричаха го наивник и глупак. Той изглеждаше разочарован, от недолната подкрепа, но уверен в намерението си. Аз, Комньо Стоянов, познавах Петко, дори сам, нямаше да се откаже от целта си. Знаех, че не говори празни приказки, че има лъвско сърце и свободолюбива душа, здрави ръце и ум, бърз като стрела.

– Аз идвам с теб. – рекох на висок глас.

Петко ме погледна обнадежден и кимна. Още петима застанаха до мен. Седем обикновени човека, седем души, уморени от тежките окови, четиринадесет очи, пълни с жажда за отмъщение.

– Те убиват децата ни, не можем да продължаваме да свеждаме глави. – рече един от тях.

– Да отмъстим за Матю и Вълчо, да убием убийците им и Мехмед Кеседжи. Петко, ти имаш силата да си нашият предводител. – рекох аз и бях посрещнат от одобрителни възторзи.

Минаха дни, през които се въоръжихме и изготвихме планове. Укривахме се в гъстите родни гори, докато накрая не открихме извършителите. Бяхме малко, но бяхме храбри. Турците държаха свободата ни, нямаше какво повече да ни вземат. Предпочитахме смъртта, пред примирението. Нападението ни ги изненада. Бяха привикнали с властта си и не очакваха ответна реакция. Проляхме кръвта на убийците, също и тази на главния виновник – башибейския чифликчия Мехмед Кеседжи.

На тази възраст, Петко бе преживял не нужно много. Рано се превърна в мъж, рано изцапа ръцете си с кръв, рано загуби много. Отмъщението притаи една малка част от болката му, но отключи нещо голямо – желание за свобода. Не можеш да поробиш човек, ако духът му е свободен. Петко искаше да види Родоп без тежките окови, поставени от турците, искаше да помага на тракийците и да покаже на народа, че имат силите да се борят. Едва на седемнайсет, той беше решен да посвети живота си на освободителното дело, да стане защитник на Отечеството.

Месеците минаваха, а наскоро сформираната ни чета заприличаваше на истинска все повече и повече с всеки изминал ден. През юни се борихме с турската полицейска потеря при село Бахшибей.

Продължение на 3-а стр.

СИЛАТА ДА СИ ВОЙВОДА

Продължава от 2-а стр.

Тя бе водена от жесток и силен къргалар, но ние се справихме с нея. Убихме двама от тях и тежко ранихме останалите. Ставахме все по-уверени в себе си и започнахме да осъзнаваме, че сме достатъчно силни да извоюваме свободата си. През август имахме още няколко успешни битки. Петко Киряков, нашият млад водач, ставаше все по-силен и все по-смел. Истински му се възхищавах. Толкова храбър, силен и умел. Роден да води, да се бие и да побеждава. Войвода не ставаш, войвода се раждаш. Юнашко сърце трябва да носиш, да си родолюбец, готов да се пожертва за родината, за народа, дето те тачи. Ако си роден с хайдутска душа, ще се появи момент от живота ти, в който едно събитие ще отключи всичките ти качества и ще те тласне към славните дела. Така се случи и при него. Винаги е бил борбен, винаги е бил войн, а смъртта, която ни поднесоха на Гергьовден, беше искрата, която запали огъня в душата му.

Първоначалната ни мисъл беше само да мъстим за Матю и Вълчо, но после тя се разрасна и се превърна в мъстене за целия поробен народ, за всичките мъчения, на които сме били подлагани. Четата ни се превърна в легенда, навсякъде започнаха да говорят за нас, а турците от околията започваха да се боят от нас. Името Петко войвода се вееше с вятъра, течеше с реките, разнасяше се със слава.

Славата ни се разрасна, четата също. Вече бяхме деветима. Водехме успешни битки срещу турците. Народът, който отначало ни гледаше с насмешка, ни тачеше. Повярвахме в мечтата си, повярвахме в свободата си. Но светлите дни вървят ръка за ръка с мрачните. Един студен януарски ден през 1863 г. се бяхме укривали в село Исьорен. Една турска многобройна потеря ни откри. В сражението загинаха двама от четата, а всички останали бяхме ранени. Когато си бяхме повярвали, когато бяхме най-уверени в себе си, точно тогава паднахме най-силно. Помислихме, че това е краят. Заточиха ни в затвора в Гелибол и тогава и последната ни надежда умря. Бяхме се предали, но нашият водач не беше. Петко, войвода с непоколебим борбен дух, започна да ни окуражава, да ни подтиква към борба. Той вярваше, че до последния ни дъх, нищо не е загубено. Дните минаваха, раните ни зарастаха. Водени от Петко, успяхме да организираме бягство. Това беше нашият лъч светлина, глътка въздух, капка надежда. Усетихме свободата отново, но за съвсем кратко. Турците ни заловиха отново, но този път не успяха да убият надеждата ни. Щяхме да се борим до последен дъх.

Закараха ни в друг затвор, в Канлъкуле. Подлагаха ни на жестоки мъчения, изтезаваша ни. Болките бяха непоносими, но никой от нас не продума, отричахме всяко обвинение. Гледах измъчената ни чета и желанието да се предам започваше да ме обзема. Но после срещам погледа на Петко. Тялото му беше ранено, измъчено, предало се, но очите... В тях се криеше онзи пламък, онзи гняв. В него още имаше сила, още имаше воля. От него черпехме сили и надежда. Петко войвода беше нашият пример, нашият стимул да продължаваме да се борим.

Издържаме на всяко изтезание и всяка болка, защото болката в душите ни, тази за поробеното отечество, бе по-силна от всяка телесна рана.

Турците решиха да ни прехвърлят в Драма. Всички знаехме, че това е нашият шанс. Превозваха ни със закрити каруци. При нас имаше различни запаси, не знаехме какви. По време на пътя, Петко ме погледна и след това посочи с поглед единия ъгъл. Част от запасите се бяха открили. Дамаджани с вино. Знаех какъв беше планът му. Петко не веднъж беше

доказвал, че е готов да жертва живота си в името на свободата. Нямахме друг шанс. Той скочи от каруцата. Заптийетата веднага спряха конете и тръгнаха след него, оставяйки ни сами в каруцата. Докато той отвлечаше вниманието им, ние, останалите от четата сипахме в манерките им с вода вино. Надявахме се да не обърнат внимание на различния вкус на водата, смесена с алкохол. Заптийетата върнаха Петко и потеглихме отново. По време на пътя изпиха всички манерки. На моменти се оплакваха от вкуса, но решиха, че е заради ручей, от който са я пълнили. След известно време опияняването им си пролича. Умората им натежа и решиха да спрат. Разбраха се да оставят някой да ни пази, но постепено всички заспаха. Само това чакахме. Побягнахме към гората и се скрихме там.

Щастието ни продължи само няколко дни. След новината за бягството ни, турците ни търсиха под дърво и камък. С тежките ни рани не можехме да стигнем далеч. Укривахме се из гората, но те ни откриха. Не се давахме лесно. И в това си състояние не се дадохме без бой. С Петко тръгнахме да бягаме и се скрихме в шумите, надявайки се останалите да направят същото. Но те не успяха. Гледахме как залавят дружината ни, как всичко, което бяхме изградили през последните години, се срива. Трябва да се борим за целите си, но трябва да знаем, кои битки си заслужават. Тази беше една с ясен край, затова се обърнах към Петко.

– Петко, ...ти си най-смелият и най-силният човек, когото някога съм срещал. Ти можеш да помогнеш много на народа, да извоюваш свободата им. Върви, бягай, крий се и се бий до последен дъх. – рекох му.

– Комньо, ставай, ще се борим двама. Заловиха другите, ние трябва да вървим. – отвърна той.

– Войводо, нямам вече сили. Нека ме заловят, ще лежа в плен. Ако щът нека ме убият, ще умра, знаейки, че съм се борил. Ти имаш още какво да дадеш на народа. Бягай. – рекох.

Той въздъхна, знаеше, че няма смисъл да губи време.

– Благодаря ти, че ме подкрепи, когато всички ми обърнаха гръб, благодаря ти, че беше част от четата ми. Ще се боря за теб, за вас. – рече той, с последните си думи към мен.

Кимнах му и той продължи навътре в гората. Аз се показах на турците, за да отвлека вниманието им. Плениха ни и ни заведоха в друг затвор, а Петко не уловиха.

През онзи ден пътищата ни с Петко се разделиха. Единственото нещо, което ме свързваше с него бяха славните спомени и още по-славните вести, които дочувах за него.

Капитан Петко войвода, както стана известен той, превърна живота си в легенда. Създаваше нови чети след нашата, замина за Италия, после се върна в България, но винаги и навсякъде воюваше за свободата. Пленяван и раняван многократно, той никога не се отказва от стремежа си да мъсти за народа, да се бори с турското потисничество. Петко войвода не просто остави следа във времето, той остави цяла пътека, която да следват поколенията след него. Той се превърна в легенда, за която да се пишат и разказват истории, в личност, която да служи за пример. Пример, какъвто беше и за мен. Той ми показва какво означава да обичаш отечеството си. Обичаше да казва, че на него не му трябва царство, още везирство, стигало му царство, в което да го тачи народът. Вярвам, че го е получил. Капитан Петко войвода заслужава народ, поколения напред, които да помнят и да почитат делото му. Той посвети живота си на тяхната свобода, нека те посветят живота си на това да не погубват паметта му.

СИНДИКАТ НА БЪЛГАРСКИТЕ УЧИТЕЛИ
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН КОМИТЕТ
SYNDICAT DES ENSEIGNANTS BULGARES

София 1000, ул. „Ген. П. Паренсов“ № 11
Тел: 02 / 987 7818
Факс: 02 / 988 1794
E-mail: sbu_centrala@abv.bg

11 Rue „Parensov“, 1000 Sofia
tel: 003592/ 987 78 18
fax: 003592/ 988 17 94
E-mail: sbu_centrala@abv.bg

ДО
Г-Н КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СЪЮЗА НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА
В БЪЛГАРИЯ (СТДБ)

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,

Сърдечно Ви благодарим за поканата да бъда гост на тържественото честване на 90-годишнината на Тракийския научен институт.

Чест и удоволствие е да Ви изкажа искрени поздравления от името на Синдиката на българските учители, и лично от свое име, по повод бележития юбилей на институцията, която със своята многообразна, високо експертна и родолюбива дейност се е утвърдила като национално значим център със специална мисия – за съхраняване на народната ни памет и на българската идентичност.

В голяма степен благодарение именно на Тракийския научен институт – авторитетен изследовател и пазител на тракийската памет, който работи в тясно сътрудничество със Съюза на тракийските дружества, изследва и популяризира борбите за национално освобождение, а също и материалната и духовна култура на Тракия и на тракийските българи, се отстояват интересите на стотици хиляди българи, пази се от забвение българската история, възбуждат се българщината и живите контакти с родните огнища зад граница.

Безусловен е приносът на двете организации, които провеждат Националния конкурс за разказ и есе за ученици на възраст от 14 до 19 години на тема „Да оставим следа във времето“, към каузата за установяването на историческата истина, на толерантността и на мира днес.

Конкурсът, който стимулира интереса на учениците за съхраняване на паметта за историята на трагичната съдба на тракийските българи, останала като болезнен спомен и отворена рана, и на техните водачи, е и своеобразен път да се преживее миналото, научавайки се да живеем заедно в стремеж към по-справедлив и мирен свят.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,

Благодаря Ви за дългогодишното ни сътрудничество за изграждането на нравствени ценности и съзнание за национална идентичност у децата и учениците, за възпитаването им в родолюбие и демократично гражданство.

На Вас и на всички участници и гости на честването на бележителния и достолепен юбилей на Тракийския научен институт, пожелавам здраве, просперитет и развитие, успехи във всички начинания!

ЧЕСТИТ ЮБИЛЕЙ!

С УВАЖЕНИЕ,

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ДИК.Н. ЯНКА ТАКЕВА

ТРАКИЙСКИ МЛАДЕЖКИ СЪЮЗ ПРИ СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

ДО
ЧЛЕН – КОРЕСПОНДЕНТ ПРОФ. ВАСИЛ ПРОДАНОВ
ДИРЕКТОР НА ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ
ГР. СОФИЯ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

Уважаеми проф. Проданов,
Уважаеми членове на Тракийски научен институт,

За нас младите тракийци е чест и удоволствие да Ви поздравим от името на Националния съвет на Тракийския младежки съюз и лично от наше име с най-искрени поздрав и сърдечни благопожелания по повод 90 ГОДИНИ ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ.

Разкривайки характера и същността на българското наследство, Вие сте пример за безгранично и непримиримо родолюбие за нас и идните поколения.

Тракийският научен институт е непресъхващ извор на знание за историята, етнографията, географията и стопанския живот на Тракия.

Днес повече от всякога виждаме колко страшно е човек да е безпаметен. Чрез дейността си Вие ни учите на уважение към нашите предци, да съхраняваме историческата памет и ни давате смисъл и насоки за бъдещето.

Пожелаваме на всички дейатели и сътрудници на Тракийския научен институт и на всички негови приятели здраве, творческо вдъхновение и много успехи в постигане на убедителна научна аргументация на целите на Тракийския научен институт, заложили още при учредяването му.

Десислава Костова
Цанко Атанасов
Съпредседатели на Тракийския младежки съюз в България

ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ

Продължение от 1-а стр.

Има още неизследвани исторически факти около преселението на тракийските българи в границите на българската държава, около изпелените български села, в които хората са безмилостно разстрелвани само защото са българи. Всичко това е важно да се помни и защото през последните години сме свидетели на порочното явление „плакатен патриотизъм“.

За мен патриотизмът е едно интимно чувство, което живее дълбоко в нас, и не е задължително да го крешиш по улиците. Всеки истински патриот го къта в душата и сърцето си и то е част от него през целия му живот, пречупва се през мислите и делата му. Всички, обвързвали съдбата си с тракийския въпрос, са истински патриоти. Дейността и научните изследвания на ТНИ могат да бъдат добра основа за това как националният интерес може да бъде защитен по най-добрия начин.

Вицепрезидентът посочи, че благодарение на изследователския труд на Тракийския научен институт тази история се пренася в съвремението. „Това е една от най-добрите бази за изследване на етническите отношения в края на XIX и началото на XX век. Дейността на института може да послужи и в съвременните политически условия – как да бъде управлявана днешната българска дипломация, как да са структурирани отношенията ни със съседните страни, какво да бъде самочувствието на българската държава, когато отстоява своите позиции“, подчерта Илияна Йотова.

„Дейността на Тракийския научен институт показва стойността на българската идентичност и самосъзнание – да знаем кои сме, откъде идваме, каква кръв тече във вените ни, какви качества сме наследили от нашите деди“, посочи вицепрезидентът. Тя отново призова в националния бюджет да бъдат заложили повече средства за Тракийския научен институт и за Македонския научен институт.

Ректорът на УНСС проф. д-р Димитър Димитров сподели, че като потомък на тракийски българи е свързан с тракийската кауза и добави: „Съюзът на тракийските дружества в България и Тракийският научен институт чрез своята многообразна дейност се утвърдиха като институции за съхранение на паметта за миналото и българската идентичност, преминавайки през съхранение на традициите на тракийските българи. Съюзът опазва тяхното историческо и културно наследство през етнографията, фолклора, езиковите особености, запазвайки връзката вяра – традиция – фолклор като част от българското духовно богатство. Продължавайте да бъдете един своеобразен урок по родолюбие.“

Приветствие към представителите на Тракийския научен институт поднесе и д-р Ваня Кастрева.

В словото си председателят на СТДБ Красимир Преманов заяви:

„Всяка годишнина, която отбелязват тракийци, в т.ч. и днешната 90-годишнина на Тракийския научен институт, не са просто историческа хроника, а жива история, свързана със съдбата на стотици хиляди българи и техните живи потомци.“

Тракийския научен институт е част от тракийското движение. Той запазва делото на Тракийската организация, след като тя е забранена от 19-томайците през 1934 г. Имаме всички основания да твърдим, че създаването на Тракийския научен институт е под патронажа на Българската православна църква, тъй като нейният тогавашен председател Екзарх Стефан става почетен председател на института.

През всички тези години и особено през последните организационните, кадрови

и финансови ресурси на Тракийския научен институт и на Съюза на тракийските дружества в България са обединени, за да може да се реализират задачите, стоящи пред тракийското движение. Това се отнася и за целеполагането, и за извеждането на основните инициативи в нашата дейност за всеки период.

Известен факт е, че поради ограничената концепция на българската външна политика, вниманието винаги е било насочено към запазване на влиянието на България в Маке-

дония, а Тракия остава в нейната сянка, като се приема, че тя е неделима част от страната ни. За съжаление политиката на Великите сили е коригирала и това разбиране.

Позволете ми да изразя благодарност от името на Съюза на тракийските дружества в България на вицепрезидента Илияна Йотова, която винаги намира време да отдели нужното внимание на тракийци.

Позволете ми да поднеса специална благодарност на Българската православна църква и лично на Негово Светейшество

Софийският митрополит и Български патриарх Даниил, чиито избор приветствахме и посрещнахме с огромна надежда и вяра. Днес той ни е удостоил с приветствие, което приемаме като висока чест.

Огромна благодарност и на проф. Димитър Димитров за домакинството, партньорството и любезното съдействие за организиране на настоящето събитие, както и на всички участници и гости, които с присъствието си уважиха юбилейната научна конференция.

Използвам случая да благодаря и на тези, които свързват своя талант и научни изследвания с тракийската кауза, и да съобща решението на Централното ръководство за удостояване с най-високото отличие на Съюза „Златен медал Капитан Петко войвода с лента“ на член кор. проф. Васил Проданов – председател на Тракийския научен институт, доц. Ваня Стоянова – научен секретар на ТНИ и д-р Ваня Иванова – главен редактор на в. „Тракия“ и член на Управителния съвет на Тракийския научен институт.“

„През всичките тези години ТНИ се утвърди като авторитетна институция, която изследва и отстоява истината за хилядите българи, принудени да напуснат своя роден край“, се казва в поздравителния адрес от Негово Светейшество Патриарх Даниил.

Продължава на 8-а стр.

Продължение от 1-а стр.

България преживява втора национална катастрофа, а последиците за Тракия са изключително тежки. По силата на Ньойския диктат Западна Тракия е предадена под управлението на Антантата. Като неразделна част от договора, по искане на Гърция, е приложена и т.нар. Конвенция за доброволна размяна на малцинствата между двете съседни страни, която впоследствие е използвана от гръцките управляващи среди за насилствено прогонване на българското население от Западна Тракия.

Конференцията в Сан Ремо от 1920 г. предава Западна Тракия на Гърция. Решението е потвърдено и от Лозанската конференция, заседавала през 1922-1923 г. По силата на Лозанския договор (1923) Източна Тракия е присъдена на Турция.

105 ГОДИНИ ОТ НЬОЙСКИЯ ДИКТАТ

Надеждите на българските бежанци, напуснали Тракия по време на войните и непосредствено след тях, че след оттеглянето на чуждите власти, ще могат да се завърнат по домовете си, не се сбъдват.

Историческите условия след Първата световна война задълбочават разделението в българското общество по отношение на приоритетите във външна политика и вътрешно развитие. Те слагат своя отпечатък и върху тракийци, които създават две паралелни направления в тракийското движение: нелегално и легално. Създадената през 1922 г. Вътрешна тракийска революционна организация (ВТРО), която през 1923 г. е

разформирована, но част от нея под ново име продължава да действа до 1927 г., води въоръжена борба за защита интересите на тракийци. Правителството на А. Ляпчев принуждава Вътрешната тракийска революционна организация да се саморазпусне, но на нейно място на 12 октомври 1927 г. се създава Комитет за свободата на Тракия (КСТ), който си поставя за цел освобождаването на Тракия и присъединяването ѝ към България.

Създадената от бежанците непартийна Тракийска организация с легални средства брани техните правата и интереси, организира протести срещу несправедливите клаузи на Ньойския диктат, за запаз-

ване на Тракия в границите на българската държава, за връщане на бежанците по родните им места, а при невъзможност – тяхното настаняване и оземляване в България, защитава имуществените и социални права на тракийските българи, представя пред широката българска и международна общественост тракийския въпрос.

И така, 105 години след Ньойския диктат, 111 години след разорението и геноцида, тракийските българи продължават да чакат справедливост. Горчивият опит на предците ни трябва да бъде сериозно предупреждение към българските управници при избора им на поведение, защото историята е безценен учител!

ТРАКИЙЦИ В СРЕДЕЦ ПРАЗНУВАТ ДЕНЯ НА ХРИСТИЯНСКОТО СЕМЕЙСТВО

РАДОСТИНА ПРАМАТАРОВА

По традиция членовете на Тракийско дружество „Лазо Лазов“, гр. Средец, отбелязаха този ден с празнично тържество.

Програмата откри Маври Мавров – председател на дружеството. Той завърши краткото си приветствие с думите: „Да са здрави и благословени децата ви и семействата ви, много да ви радват, да цари обич и сговор във вашето семейно огнище!“

Гости на събитието бяха: Йона Чобанова – заместник кмет и Ирина Тодорова – секретар на Община Средец, които са дългогодишни членове на Тракийското дружество.

В песни, танци, смях и забава, неусетно отлетяха часове наред. Тракийци се веселяха от сърце и душа, лицата им грееха одухотворени.

Отправляме нашите поздрави към всички вас, мили хора. Нека всеки дом и всяко семейство бъдат благословени със здраве, любов, разбиранство, благополучие и щастие!

ТРАКИЙЦИ ОТ КАРНОБАТ ПОЧЕТОХА ПАМЕТТА НА СЛАВ МЕРДЖАНОВ

ДОНКА ДИМОВА

На 27 ноември се навършиха 123 години от обесването на Слав Мерджанов. Името на героя носи и тракийско дружество в Карнобат, чийто членове са горди последователи на неговото дело.

На поканата на тракийците от ТД „Слав Мерджанов“, да се преклонят пред подвига на героя, откликнаха членове на ТД „Минко Неволин“ и признателни граждани. Те поднесоха венци и цветя пред паметника в Градския парк и с минута мълчание почетоха неговата памет.

За ранното утро на 27 ноември 1901 г., когато Слав Мерджанов намира смъртта си, припомни председателят на дружеството Донка Дамянова. Той е роден в град Карнобат на 16 юли 1876 г. В родния град завършва основното си обра-

зование, след което учи в Русия и след това в Женева. Свързва се с Даме Груев и Иванка Ботева и продължава борбата за освобождение. Не намират успех всичките опити за освобождението на Македония и Одринско. Слав Мерджанов поема четата и продължава в борбата след убийството на Даме Груев. Не след дълго героят бива обесен.

Тракийците от ТД „Слав Мерджанов“ с гордост се сещат за

думите на своя патрон, преди да увисне на въжето. „Провикнал се е Мерджанов, от Одрина града голяма. Чуйте ме братя българи и вие карнобатлии. Аз на бесило ще увисна, с гордо чело високо и мъжко сърце юнашко. Вие ще избиете двама-трима, но не ще сломите бойния ни дух. След нас ще дойдат хиляди, които ще доведат борбата до край!“

Вечна памет на героя!

УНИВЕРСИТЕТ ПО БИБЛИОТЕКОЗНАНИЕ И ИНФОРМАЦИОННИ ТЕХНОЛОГИИ

ДО
Г-Н КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СТДБУНИВЕРСИТЕТ ПО БИБЛИОТЕКОЗНАНИЕ
И ИНФОРМАЦИОННИ ТЕХНОЛОГИИ - СОФИЯ
М.в. № 460/27.11.2024

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

Уважаеми, г-н Премянов,
Скъпи тракийци,
Драги гости,

От наше име и от името на академичния състав, докторантите, студентите и служителите на Университета по библиотекознание и информационни технологии, приемаме нашите сърдечни поздравления по случай 90-годишнината от основаването на Тракийския научен институт.

Утвърден в далечната 1934 г., неговата мисия и дейности за запазването на историческата истина и националната памет за българите в Тракия оставят забележителна следа не само в научните дирения на редица изтъкнати учени и изследователи, но и в сърцата на хиляди тракийци.

Приносът на Тракийския научен институт за проучването, документирането и разпространяването на информация и знания за миналото на тракийските българи е с неоспорима стойност, която намира израз не само в значителния брой изследвания, но и в редица публикувани трудове, които допринасят за укрепването на българския дух чрез просвета, културно и нравствено израстване.

Уважаеми г-н Премянов,
Скъпи тракийци,

Желаем на всички вас и на участниците в Тържественото честване и Юбилейната научна конференция да продължавате със същата целеустременост, родолюбие и вдъхновение да съхранявате паметта за тракийските българи!

На добър час!

ПРОФ. Д-Н. ИРЕНА ПЕТЕВА
РЕКТОР

ПРОФ. Д-Н. СТОЯН ДЕНЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪВЕТА
НА НАСТОЯТЕЛИТЕ

1784 София, бул. „Цариградско шосе“ 119, тел./факс: +359 2 971 80 52, www.unibit.bg, e-mail: unibit@unibit.bg

УНИВЕРСИТЕТ ЗА НАЦИОНАЛНО И СВЕТОВНО СТОПАНСТВО

проф. д-р Димитър Димитров
РЕКТОР

До
Чл.-кор. проф. Васил Проданов
Председател на Тракийския научен институт

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

УВАЖАЕМИ ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ ПРОФЕСОР ПРОДАНОВ,

Съюзът на тракийските дружества в България и Тракийският научен институт чрез своята многообразна дейност се утвърди като институции за съхранение на паметта за миналото и българската идентичност, преминавайки през съхранение на традициите на тракийските българи. Съюзът опазва тяхното историческо и културно наследство през етнографията, фолклора, езиковите особености, запазвайки връзката вяра – традиция – фолклор като част от българското духовно богатство.

Щастиел съм, че УНСС е домакин на събитие, което отбелязва 90 години от основаването на Тракийския научен институт. Тази година се навършват и 100 години от създаването на Тракийския младежки съюз и 180 години от рождението на Капитан Петко войвода, патрон на патриотичната организация. Продължавайте да бъдете един своеобразен урок по родолюбие.

Съюзът на тракийските дружества защитава интересите на около 1,5 милиона българи, живеещи в Тракийския регион и вътрешността на страната, и на потомците на бежанците от Беломорска и Източна Тракия, като не забравя миналите проблеми в контекста на днешните отношения на Балканите и особено със страните, с които е свързана Тракия. Всичко това разширява ролята на тракийските организации извън границите на България и я утвърждава като фактор в международните отношения и политики в Югоизточните Балкани. Вярваме, че ще продължите ревностно да следвате този път.

Честити годишнини!

С най-добри чувства:
проф. д-р Димитър Димитров
ректор на УНСС

В ПАМЕТ НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

ЗЛАТКА ПЕТРОВА, ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ДА „РОДОПСКА СЛАВА“, ГР. СМОЛЯН

Резюме: Текстът представя съхранената в Смолян и областта памет за капитан Петко Киряков, известен още като Петко Войвода, изразяваща се в паметни места, в писано слово, проследяващо живота и делата му на защитник на българите в Родопите и Беломорска Тракия през 1877–78 г., в опасни негови вещи.

На 2 юли 2022 г. в Смолян е открит паметник на Капитан Петко Киряков. Това е четвъртият паметник в Смолянска област, посветен на Петко Киряков, бранител на Родопите и Тракия по време на Руско-турската война от 1877–78 г.

През 2001 г. в Широка лъка е открит бюст-паметник на Капитан Петко войвода. Първо е поставена паметна плоча на къщата, в която той е отседнал през 1878 г. Счита се, че на същото място е действал и щабът му. Точно срещу тази сграда, в малка градина до читалищната сграда е учредено мястото на паметника. Инициативата е на тогавашния широколъшки кмет Александър Каврошилов, подкрепен от местен комитет, в който влизат различни общественици като Никола Гъочев, дългогодишен учител и уредник на музейната сбирка в селото, читалищни и тракийски дейци. Проектант е Димитър Илиев Паев, родом от Широка лъка. Той съгласува работата си и мястото с дългогодишния главен архитект на Смолян арх. Петър Петров. Паметникът е изработен от бял мрамор и е висок 240 см. Открит е официално на 3 март 2001 г. от Костадин Карамитрев – председател на Съюза на тракийските дружества в България. Дарения за изграждането дават Стоян Кушлев от Широка лъка – народен представител, Желязко Христов – председател на КНСБ, местните бизнесмени Васил Славчев и Васил Масурски, в чиято къща е бил щабът на Петко войвода, Съюзът на тракийските дружества.

През 1978 г. по повод честването на 100-годишнината от освобождението на България, в Чепеларе на фасадата на жилищна сграда на главната улица „Васил Дечев“ е поставена мраморна паметна плоча. На нея е отбелязано „На това място е била къщата, в която през 1878 г. се е помещавал щаба на ПЕТКО ВОЙВОДА. След Берлинския конгрес той е повел смела и енергична борба за свободата на Родопи и Тракия от турско робство“. През 2004 г. в съседство на първия мемориал, по инициатива на Община Чепеларе е издигнат паметник, който ежегодно през м. септември е център на Капитан Петковите тракийски тържества в града. Паметникът е посветен на честванията на 160-годишнината от рождението на Капитан Петко Киряков и 40-годишнината от обявяването на Чепеларе за град. Представлява бюст от месинг върху месингова клонка, поставена на постамент от врачански камък. Общата височина е 290 см. Открит е официално на 22 септември 2004 г. от президента Георги Първанов. Проектант е инж. Нина Папазова от гр. Стара Загора, скулптор – Ди-

митър Добрев от София.

През пролетта на 1993 г. в Рудозем по инициатива на Общината е издигнат паметник на Капитан Петко Войвода. Намира се на едноименната улица в града. Представлява постамент от бял мрамор с височина 180 см, върху който е монтиран барелефен портрет на Петко Войвода, излят от бронз. Автор е роденият в Рудозем скулптор Костадин Камбарев.

Инициативата за изграждане на паметник, посветен на Петко войвода в Смолян е подета преди години. В центъра ѝ са представители на местното Тракийско дружество и други родолюбиви граждани. Няколко години по-късно в качеството на общински съветник единият от инициаторите Андрей Печилков внася докладна записка по въпроса пред Общинския съвет – Смолян. На заседанието си от 1 юли 2011 г. Общинският съвет взема решение, съгласно което „се дава съгласие за изграждане на паметник, посветен на родопския и тракийския революционен деец Петко Киряков – Петко войвода, като същия се открие по време на Смолянските културни тържества през октомври т.г.“ В същото решение се посочва, че с отговорност за избор на облика на паметника се дава на Кмета на Община Смолян, съвместно с Регионалното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България като за целта може да се използват типов проект или нов. Поради кратки срокове, поставени с това решение или по друга неизвестна за обществеността причина идеята дълго време е изоставена, докато не се подема нова гражданска инициатива в тази посока. Петима млади мъже, в детството си свързани със Смолян, събират лични средства и възлагат задачата на скулптора Атанас Карадечев от Пловдив, с родови корени от смолянското село Чокманово. Имената на дарителите са: Георги Серкеджиев, Калоян Стаматов, Атанас Матански, Па-

вел Кундурджийски и Димитър Петков. Единственото им желание е паметникът да бъде монтиран в пространството около читалище „Орфееви гори“ в кв. Райково. Паметникът е тържествено открит на 2 юли 2022 г. Представлява бюст от бронз върху постамент от гранит, с обща височина 170 см.

Капитан Петко Киряков Каракирков (1844–1900) е бележит деец на българското национално-освободително движение, закрилник на Родопите и Беломорска Тракия през 1877–78 г. Роден е на 18 декември 1844 г. в с. Доганхисар, Дедеагачко. Първата си хайдушка чета сформира през 1861 г. и с нея действа в Беломорска Тракия и Родопите. През 1864 г. в Атина учи във военното училище. След разгрома на Критското въстание последователно пребивава в Италия, Египет и Франция (1864–1869). През 1870 г. създава Първата българо-родопска дружина „Защита“. Приет е неин Устав на 23 април 1873 г., според който „целта е да се защитава морално българския народ, страдащ под турското робство и му се подпомага всячески развитието – и религиозно, и политически.“ Действията на дружина „Защита“ са най-активни през Руско-турската война (1877–78) и особено при потушаване на Сенклеровия бунт в Родопите. Тогава Петко войвода обединява за четници близо 80 човека от Родопите и съседна Беломорска Тракия. Атанас Келпетков от Устово (1856–1926) е секретар. В Петковата дружина участват също мъже от Райково, Широка лъка, Чепеларе и др. родопски селища.

През лятото на 1878 г. Петко войвода с дружината развива активна революционна дейност в Родопите. Първоначално установява своя щаб в Чепеларе, а по-късно го премества в Широка лъка. Основна задача е разгромяването на бунта на Сенклер и защита на местното население от башибозука. Най-ва-

жните сражения на дружината са:

– 18 август 1878 г. в м. Ешекулак
– 30 август 1878 г. в м. Момина вода, източно от Рожен

– 8 септември 1878 г. в м. Караманджа

– 30 септември 1878 г. при с. Мугла

– 14 ноември 1878 г. при с. Брезе.

След войната Петко войвода заминава с ген. Скобелев за Русия. Император Александър II го награждава с Георгиевския кръст за храброст и удостоява със званието „капитан“. В България се завръща през 1880 г. Отказано му е пребиваване в Източна Румелия и затова се заселва във Варна, където умира на 7 февруари 1900 г.

Историографски и библиографски преглед на трудовете, посветени на Петко Киряков, показва траен интерес към личността и революционната му дейност. Но за чест на родопчани първи биограф и то приживе на героя, е видният родопец и общественик Христо Попконстантинов. Друг, който описва житейския път и геройствата на Петко Киряков е Стою Шишков, не по-малко заслужил деятел за изследванията на Родопите. Не случайно на Хр. Попконстантинов се пада честта – той има близко приятелство с родопско-тракийския войвода Петко Киряков. Свидетелство за това са поредица от писма между двамата, запазени в личния фонд на Хр. Попконстантинов в Българския исторически архив към НБ „Св. Кирил и Методий“ и в други архивохранилища в страната. Началото е поставено, когато като млад учител Попконстантинов събира сведения за Петко войвода. По-късно, по време на Сенклеровия метеж в Родопите между тях се установяват още по-тесни връзки. Контактите продължават, когато Петко Киряков се заселва със семейството си във Варна. Заради революционното минало, открито изразяването русофилство и острите нападки към управляващите Петко Киряков е многократно затварян. Тогава Хр. Попконстантинов, по това време стенограф към Народното събрание, му оказва подкрепа и вдига глас в неговата защита. В писмо от 25 септември 1894 г. Петко Киряков казва, че е чувствал възбрани да му пише, „тиранската ръка го е възпирала“, но с писмото иска да благодари за помощта при арестуването му и завършва, че е „единствената невинна жертва във Варненски окръг на Стамболовата тирания като неподходящ с неговите идеи и влиятелен опозиционер“.

На Хр. Попконстантинов дължим книгите „Петко войвода, бранител на родопските българе до 1879 година. Черти от живота и подвигите му“, издадена в Пловдив през 1885 г. и „Маронската битка в 1878 г. Материал по новата история на Родопите“, която излиза във Варна през 1889 г. В личния фонд на Хр. Попконстантинов, съхраняван в ДА – Смолян, е запазена авторска кола от първата книга и там е отбелязано: „С настоящата си книжка желая да запозная българския свят с живота и с няколко от многобройните подвизи на Петко войвода Дуван-Хсарски, който войводствал

по Родопите и бреговете на Бяло море от 1862 до 1878 г.“ Посочено е също, че за основа са използвани лични записки за делата на Петко, записвани през годините 1873–1878 г.; сведения от неговия сподвижник Руси Иванов Тамбаров и от стотиците съратници отблизо, взели участие в подвизите на родопския войвода. Мемоарите и документите, споделя Х. Попконстантинов, „можах да получа от самия Петко войвода, когото политическите обстоятелства са принудили за неопределено време да остави пушка и нож настрана, да остави привременно Родопите и да се засели в едно къше на Княжеството [във Варна]“. В книгата, в три последователни части Хр. Попконстантинов описва основните моменти от жизнения път на Петко Киряков и етапите на революционната му дейност. В първата глава са представени сведения за родното място на Петко Киряков Дуганхисар, Дедеагачко и за възрожденските пориви на неговите жители. Във втората са проследени детството, възпитанието и училищните години. После следват революционните му приключения – от събирането на дружина, през битки, ранявания, затвор, та да се стигне до залавянето и наказанието на Калън Тома от Мароня, „народен изедник и шпионин“, за което събитие и народна песен е изпята. По-синтезирано е представена дейността на Петко войвода по време на Руско-Турската война 1877–78 г. и Сенклеровия метеж. В третата част е направена точна характеристика на отличителните качества и черти в характера на Петко Киряков. В заключителната част са приложени 26 документа, обхващащи революционната му дейност в периода от май 1878 г. до юни 1879 г. и списъци на четата.

В издадената четири години по-късно, през 1889 г., втора историческа книга за Петко войвода, Христо Попконстантинов разглежда „Маронската битка в 1878 г.“ По време на Руско-турската война 1877–78 г. Петко войвода с дружината си завзема Мароня и се обявява за неин управник. Целта му е да удържи властта до идването на руските войски и да им предаде областта. Събитията се развиват коренно различно. Сключва се примирие, според което Гюмюрджина/ дн. Комотини и Мароня остават отвъд демаркационната линия и в турска територия. Но целта на Петко войвода и дружината му е била друга – с оръжие да защитават местното българско население от Сенклеровите метежници. Дадените в книгата на Хр. Попконстантинов сведения се потвърждават по-късно от английски документи – доклади и телеграми на министри, консули и вице-консули. За източниците ще добавим още, че авторът на първите биографични книги за Петко Киряков е в усиlena писмовна връзка и с други революционно настроени родопчани, които са близки на Петко войвода – Илия Белковски, споменатия вече Атанас Келпетков, Марин Славов, Вълко Шишманов. От тях също черпи сведения за книгите за Петко Киряков.

Продължава в следващия брой

ГОДИШНО ОТЧЕТНО – ИЗБОРНО СЪБРАНИЕ НА ТД „РОДОЛЮБИЕ“ ВЪВ ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ

На 18 октомври 2024 г. се проведе отчетно – изборно събрание на ТД „Родолубие“ във Велики Преслав.

Провеждането на отчетно-изборното събрание беше належащо

поради кончината на дългогодишния председател Петър Петров. По този повод форумът започна с едноминутно мълчание в памет на човека, чиито отдаденост беше посветена на тракийска кауза.

За водещ на събранието бе избран Тодор Николов, който припомни на присъстващите историята и дейността на тракийското дружество, моменти от разорението на тракийските бежанци от Од-

ринска и Беломорска Тракия и де-виза, който тракийци спазват: „Не забравяйте, но не откъсвайте“.

За нов председател на дружеството беше предложени и еднотушно избран Бончо Богданов.

Той благодари за оказаното доверие и увери, че ще работи всеотдайно за тракийската кауза.

Събранието прие да се работи за обновяване на дружеството и приемане на нови членове.

СЪЮЗ НА ОФИЦЕРИТЕ И СЕРЖАНТИТЕ ОТ ЗАПАСА И РЕЗЕРВА
RESERVE OFFICERS AND NONCOMMISSIONED OFFICERS UNION
гр. София, бул. „Христо Ботев“ 48, тел. (+359 2) 987 49 98, e-mail: uros@abv.bg

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪЮЗА НА ТРАКИЙСКИТЕ
ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ
ГОСПОДИН КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ И
ЧЛЕНОВЕТЕ НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,
УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ И
ПОТОМЦИ НА БЪЛГАРСКИТЕ БЕЖАНЦИ ОТ ТРАКИЯ

От името на Централния съвет на Съюза на офицерите и сержантите от запас и резерва, и лично от мое име най-сърдечно Ви поздравявам с тържественото честване на 90-та годишнина от основаването на Тракийския научен институт.

Този Институт е българска научна организация, създадена през 1934 година, която има за цел изучаването на географската област Тракия и на населяващите я българи. Издава ежегодни сборници в тясно сътрудничество със Съюза на тракийските дружества в България и има десетки членове, които се избират от тракийските организации.

През годините на съществуването на Тракийския научен институт, основната му дейност е насочена към отпечатването на издания на Библиотека „Тракия“, „Тракийски сборник“, отделни монографии и книги, които го превръщат във важен интелектуален център на Тракийското освободително движение и значим обществен фактор. Множество от членовете му участват в престижни научни проекти, научни форуми и издания, посветени на отбелязването на организационни годишнини и честването на бележити исторически дати и събития.

По повод честването, на Вас господин Премянов и на всички членове на Института, пожелаваме много здраве, творческо вдъхновение и все така упорито да отстоявате традициите за изследване и популяризиране на българското културно-историческо наследство, завети от основателите на Тракийския научен институт.

Честита 90-та годишнина!

С уважение:
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪЮЗА НА ОФИЦЕРИТЕ
И СЕРЖАНТИТЕ ОТ ЗАПАСА И РЕЗЕРВА

29.11. 2024 г.
гр. София

генерал оз. ЗЛАТАН СТОЙКОВ

РАО "ТРАКИЯ"

Стара Загора, бул. „Христо Ботев“ 100, ет. 3, офис 6
тел. 042-400 586
e-mail: ram@ram-trakia.org; www.ram-trakia.org

RAM "TRAKIA"

Стара Загора, бул. „Христо Ботев“ 100, ет. 3, офис 6
тел. 042-400 586
e-mail: ram@ram-trakia.org; www.ram-trakia.org

ДО
РЪКОВОДСВТО МО ЕЖИТА
НА ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ

От името на РАО „Тракия“ Ви поздравявам с 90-ата годишнина от учредяването на Тракийски научен институт – време, достатъчно не само за да се развие, но и да затвърди своята роля и смисъл.

Пожелавам Ви да продължавате с нестихващ ентузиазъм и вдъхновение да изследвате, съхранявате и популяризирате тракийската памет, защото само познавайки и уважавайки историята и културата, можем да градим бъдещето.

На многая лета!

Проф. Иван Върляков
изп. директор на РАО „Тракия“

Македонски научен институт
София 1000, ул. „Пиротска“ № 5
телефон: 987 87 08; 989 20 32
e-mail: mniibg1923@gmail.com

Macedonian Scientific Institute
1000 Sofia, 5 Pirotska Street
Phone: +359 2 987 87 08; 989 20 32
e-mail: mniibg1923@gmail.com

Изм. №: 10 / 29. 11. 2024 г.

ДО
УЧАСТНИЦИТЕ В ЮБИЛЕЙНАТА НАУЧНА
КОНФЕРЕНЦИЯ „90 ГОДИНИ ТРАКИЙСКИ
НАУЧЕН ИНСТИТУТ“

ПРИВЕТСТВИЕ
От Македонския научен институт

УВАЖАЕМИ ЧЛ.-КОР. ПРОДАНОВ, ДИРЕКТОР НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН
ИНСТИТУТ,
УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ И ГОСТИ,

В историята на българския XX век Тракийския научен институт има съществена роля за изследването на историята и културата на тракийските българи. Системните научни публикации и многобройните обществени изяви на Института го превърнаха във важно звено от българската хуманитаристика. През изминалите 90 години Тракийския научен институт запази здрави родолюбивите корени на своите основатели и днес продължава да бъде извор на патриотични изяви.

В нелекото битие на българските научни организации Тракийския научен институт намери един брат по съдба, а именно Македонския научен институт. Нашите съвместни прояви показаха общата ни съпричастност към историята на българското народно землище. Надявам се, че и занапред, ние, потомците на тракийските и на македонските българи смело ще продължим да браним научната истина за нашите предци, твърдо ще защитаваме нашето Отечество.

От името на ръководството на Македонския научен институт Ви желая успешна и продуктивна работа на днешния научен форум, а на всички членове на Тракийския научен институт желая здраве и постоянство в отстояването на научната правда за българската история!

НА МНОГАЯ ЛЕТА!
София 29 ноември 2024 г.

(Проф. д-р Георги Н. Николов, Председател на Македонския научен институт)

ГЕНЕРАЛНО КОНСУЛСТВО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В БИТОЛЯ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,
УВАЖАЕМИ ПРОФЕСОР ПРОДАНОВ,
УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ТНИ, ДРАГИ ПРИЯТЕЛИ!

Моля приемерте моята лична благодарност за изпратената до мен покана за участие в юбилейната 90 годишна конференция на ТНИ. Тази покана приемам като висока чест и искрено съжалявам за невъзможността да присъствам на този юбилейен научен форум, посветен на научната и изследователска дейност за тракийското движение в България.

Със своята широка научноизследователска и просветителска дейност през изминалите десетилетия, днес ТНИ продължава делото на плеядата интелектуалци от Тракия, които допринесоха за запазване на историческата истина на българите-бежанци от Източна Тракия и Беломорието. Богатата история, ценните историографски фондове и не на последно място научно-изследователският колектив поставят ТНИ сред най-авторитетните научни организации в България.

Позволете ми,

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,
УВАЖАЕМИ ПРОФЕСОР ПРОДАНОВ,
ПОЧИТАЕМИ ГОСТИ НА ТОЗИ НАУЧЕН ФОРУМ, ПОСВЕТЕН НА 90-ТА
ГОДИШНИНА НА ТНИ,

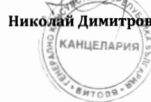
да поздравя всички членове на ТНИ и гости на днешното юбилейно заседание с отбелязването на тази кръгла годишнина. На всички учени, служители и приятели на ТНИ пожелавам здраве, творчески успехи и вдъхновение за запазване на добрите традиции, ценности и възрожденска устремност, завети от учредителите на института.

Пожелавам ползотворна работа на участниците в конференцията.

С уважение,

Генерален консул:

Николай Димитров

28.11.2024 г.
Битоля

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ТРАКИЙСКИЯ НАУЧЕН ИНСТИТУТ
ЧЛЕН-КОРЕСПОНДЕНТ ВАСИЛ ПРОДАНОВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ, ДАМИ И ГОСПОДА,

Позволете ми да ви приветствам от името на Института за исторически изследвания при Българска академия на науките по повод достолепената почти вековна 90-годишнина от учредяването на Тракийския научен институт.

Несъмнен е приносът на института за съхраняване на духовността и националното ни достойнство в сложните и дори главоломни условия на променяния се свят. Създаден с цел да изследва историята, етнографията, езика, фолклора и културата на българите от Източна и Западна Тракия, както и участието им в борбите за освобождение и обединение, той се наложи като най-стария, но и действащ изследователски център, посветил се неотклонно на миналото на Тракия и Тракийския въпрос.

Приемерте най-искрените ни благопожелания за нови успехи, напомнящи се постижения и сполучливо оделотворяване на набелязаните от вас изследователски и издателски планове, чиито великолепен израз е многотомната „Енциклопедия Тракия“.

Ползотворна работа на научния форум, който е поредно солидно доказателство за плодотворната дейност на Тракийския научен институт и успешното му сътрудничество с научни и културни институции, сред които е и нашият институт като ваш партньор и сподвижник през немалък брой от годините.

На многая лета, скъпи колеги и приятели!

28 ноември 2024 г.

проф. д-р Даниел Вачков
Директор на Института за
исторически изследвания – БАН

ДОБРУДЖАНСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ

ПОЗДРАВИТЕЛЕН АДРЕС

До

Съюза на тракийските дружества в България
Тракийски научен институт

Уважаеми приятели,

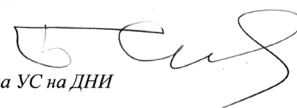
Всяко честване на кръгли годишнини е повод за равностметка за постигнатото, вглеждане в извървания път, припомняне на преодолените препятствия, преживените страдания и мъки, принесените и понесените жертви, загубените свидни съмишленици за постигане целите на Съюза на тракийските дружества в България и на Тракийския научен институт.

По протокол поздравления получавате от много приятели и институции, но когато те са поднесени от приятели със сродна съдба, искреността, неподправеността им се възприема и се усеща като сърдечна, братска прегръдка.

Прегръщаме Ви с пожелания със същата упоритост и непреклонност да преследвате целта. Със същата убеденост, че тракийци, добруджанци и македонци имат сродна съдба, не по собствено желание, а такава, каквато други, присвоили си правото, незнаяно защо, да се разпоредят с чужди съдби.

Честит празник!

Борис Спасов
Председател на УС на ДНИ

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А, тел.: 02/987 48 96

Абонирайте се!

Каталоген
номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; Тодор КОРУЕВ Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

КОРЕСПОНДЕНТИ: Димитринка СМОЛЕВА (София) 0886 746 044; Христо ХРИСТОВ (Варна) Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) 076/60 13 67; Радостина ПРАМАТАРОВА (Средец); Стефан МИЛЕВ (Маджарово); Веска ЛАМБОВА (Шумен) 0877 71 85 03; Светлана ЧЕРНОГОРОВА (Сливен); Донка ДИМОВА (Карнобат) Златка МИХАЙЛОВА и Анета ГЕОРГИЕВА (Хасково) 0894 044 420; Мария ИВАНОВА (Ямбол) Светлана ПЕЕВА и Валя ГЕОРГИЕВА (Поморие); Недка ОНОВА (Крумовград).

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака).

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSG
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ

Продължава от 4-а стр.

„Трябва да помним, че тракийският въпрос е неразделна част от българския национален въпрос, който е многолетна рана, оставила чувството на дълбока несправедливост и необратимост на историческия процес.“ В своето обръщение патриарх Данаил пожелава борбен дух за каузата.

Акад. Иван Гранитски информира за получените множество поздравителни адреси от: Негово Светейшество Патриарх Даниил, акад. Юлиан Ревалски – председател на БАН, Васил Терзиев – кмет на София, проф. Даниел Вачков – директор на Института за исторически изследвания към БАН, Борис Спасов – председател на Добруджански научен институт, проф. Ив. Върляков – изп. директор на РАО Тракия, проф. Стоян Денчев – председател на Съвета на настоятелите на УНИБИТ, Николай Димитров – генерален консул на България в Битоля, Ген. Златан Стойков – председател на СОСЗР, Янка Такева – председател на Съюза на бълг. учители, Ваня Кастрева – началник на РУО в гр. София, Тракийския младежки съюз при СТДБ, Тракийския женски съюз

при СТДБ и др. (Поздравителните адреси публикуваме отделно).

След тържествената част започна научната конференция, организирана в три заседания със следните тематични направления, в които участие взеха водещи български учени:

Първо заседание: ТНИ – идеен и книжовен център на тракийското движение в България, с водещ чл. кор. проф. Васил Проданов. Участници с доклади: проф. д.ист.н. Св. Елджеров, проф. Г. Янков, доц. Г. Михова, д-р В. Костова, Ст. Райчевски.

Второ заседание: Историята на тракийските българи, тра-

кийското движение и проблемите на бежанците, с водещ проф. д.ист.н. Св. Елджеров. Участници с доклади: проф. д.ист.н. Тр. Митев, проф. д.ик.н. П. Найденова, доц. Г. Граматиков, доц. Г. Митринов, д-р Кр. Узунова, д-р В. Иванова, д-р Ст. Стойчева, Таня Марева.

Трето заседание: Външно-политическата проблематика в изследванията за Тракия и тракийските българи, с водещ доц. Геноева Михова. Участници с доклади: проф. Б. Бужашка, д-р Калина Пеева, д-р Иван Винаров.

Конференцията приключи с ползотворна дискусия.

До чл.-кор. проф. д.ф.н. Васил Проданов,
Председател на Управителния съвет на
Тракийския научен институт

Уважаеми проф. Проданов,

През всички тези години от своето основаване преди сто години до днес Тракийският научен институт се утвърди като авторитетна институция, в която множество български учени, стремежи се към обективност и безпристрастност, изследват и отстояват истината за хилядите българи, принудени от превратностите на историята да напуснат своя роден край и да се преселят в пределите на свободна България. Нека не забравяме, че тъкмо Тракийската земя е родното място на първия Български Екзарх Антим – велик крепител на нашата православна вяра и народностно съзнание в изключително тежкия период след Априлското въстание и в навечерието на Освободителната война. Трябва да помним също така, че тракийският въпрос е неразделна част от българския национален въпрос, който пък е една многолетна рана в нашето общество, тъй като е оставил в съзнанието на нашите сънародници чувството за несправедливост и жестока необратимост на историческия процес. Наш дълг е да лекуваме тази историческа памет, съхранявайки паметта за нашите предци и съдействайки с всичките си сили за духовния напредък и израстването на нашия мил православен народ в добродетелите, сред които първостепенно място заема стремежът към Истината, която ни прави действително свободни (срв. Йоан. 8: 32).

Поздравявам Ви с изпълването и тържественото отбелязване на деветдесетата годишнина от създаването на Тракийския научен институт. Желеам Ви здраве, бодр дух и творческо дълголетие, ревност и постоянство в защитата на историческата истина и на каузата, на която сте се посветили. Нека паметта за Негово Блаженство Софийския митрополит и бъдещ Български екзарх Стефан – първи почетен председател на ръководения от Вас институт при основаването му през 1934 г., бъде залог за взаимното уважение и доброто и взаимнополезно сътрудничество между Тракийския научен институт и Православната ни църква – изконна духовна майка и кърмилница на православния ни народ.

За много и благословени години!

29.11.2024

Гр. София

† Данаил
Патриарх Български и
Митрополит Софийски

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

Уважаеми чл.-кор. Проданов,
Уважаеми членове на Тракийския научен институт,

От името на Ръководството на Българската академия на науките приемете нашите поздравления по повод 90-годишния юбилей на Тракийския научен институт.

Учреден от поборници на тракийската кауза, съзнаващи силата на словото, от учени-хуманитаристи и общественици, той преминава с достойнство през превратностите на времето и се утвърждава като научен и просветен център за изследване на историята, етнографията, езика, фолклора и културата на българите от Източна и Западна Тракия, на участието им в борбите за освобождение и обединение на българските земи.

Водени от родолюбиви подбуди, но верни на своя професионализъм и научна съвест, поколения творци, доброволно обединени в Тракийски научен институт дават своя принос не само за развитието на научното познание, свързано с Тракия и тракийските българи, но и за съхраняване на културно-историческото наследство. Важно значение за това има богатият документален корпус от материали за историята на Тракия, събрани в „Тракийската сбирка“ на Научния архив на БАН от поколения учени, съчетаващи своята академична кариера с работата си като сътрудници на Института.

Пожелавам нови творчески успехи на всички учени, които с обективните си, многолетни изследвания издигат авторитета и престижа на Тракийския научен институт, пазят паметта за миналото и предават на следващите поколения мъдростта на историческия опит и познание в духа на девиза на тракийци: „Не забравяйте, но не откъсвайте!“.

Честит празник!

Акад. Юлиан Ревалски
Председател на БАН

29.11.2024 г.

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА
РЕГИОНАЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА ОБРАЗОВАНИЕТО – СОФИЯ-ГРАД

До
ЧЛЕН КОР. ПРОФ. ВАСИЛ ПРОДАНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ТРАКИЙСКИ
НАУЧЕН ИНСТИТУТ

До
Г-Н КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪЮЗА НА
ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА
В БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ЧЛЕН КОР. ПРОФ. ПРОДАНОВ,
УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕМЯНОВ,

ПОЗВОЛЕТЕ МИ ОТ ИМЕТО НА РЕГИОНАЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА ОБРАЗОВАНИЕТО – СОФИЯ-ГРАД И ЛИЧНО ОТ СВОЕ ИМЕ ДА ВИ ПОЗДРАВЯ ПО СЛУЧАЙ ПРОВЕЖДАНЕТО НА НАУЧНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ „90 ГОДИНИ ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ“ И ДА ВИ БЛАГОДАРИ, ЧЕ НИ ПРАВИТЕ СЪПРИЧАСТНИ КЪМ ВАШАТА БЛАГОРОДНА МИСИЯ.

В ДЕНЯ НА СВОЯТА ДЕВЕТДЕСЕТГОДИШНИНА ТРАКИЙСКИЯТ НАУЧЕН ИНСТИТУТ ИМА ЧУДЕСНАТА ВЪЗМОЖНОСТ ЕДНОВРЕМЕННО ДА ПОГЛЕДНЕ С УДОВОЛСТВО НАЗАД, С ДОСТОЙНСТВО В НАСТОЯЩЕТО И С ДЪРЗОСТ В БЪДЕЩЕТО.

В ТОВА ПРЕВРАТНО ВРЕМЕ ТУК РАБОТЯТ ИЗГЪКНАТИ УЧЕНИ ОТ РАЗЛИЧНИ ОБЛАСТИ НА ОБЩЕСТВЕНИТЕ И ХУМАНИТАРНИ НАУКИ, ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ, ЧИИТО ЗАДЪЛБОЧЕНИ ПРОУЧВАНИЯ ВЪРХУ ТРАКИЙСКОТО КУЛТУРНО И ИСТОРИЧЕСКО НАСЛЕДСТВО СЪХРАНЯВАТ ЗА ПОКОЛЕНИИТА РОДОВАТА НИ ПАМЕТ – ПРИМЕР ЗА ГОРДОСТ, РОДОЛЮБИЕ И ИДЕНТИЧНОСТ.

ВЯРВАМ ВЪВ ВАШИТЕ УСИЛИЯ ЗА ОПАЗВАНЕ СЪКРОВИЩНИЦАТА НА БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ КАТО ГАРАНЦИЯ ЗА УСТОЙЧИВИЯ ДУХОВЕН ВЪЗХОД НА НАЦИЯТА!

УБЕДЕНА СЪМ, ЧЕ УЧАСТИЦИТЕ В НАСТОЯЩИЯ ФОРУМ ЩЕ ИЗПОЛЗВАТ НАТРУПАНИЯ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ ОПИТ, ЗА ДА ПРОДЪЛЖАТ ДА ПРИЛАГАТ НАУЧНИЯ ПОДХОД В ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКАТА СИ ДЕЙНОСТ.

ОТ СЪРЦЕ ЖЕЛАЯ НА ЦЕЛИЯ ЕКИП НА ТРАКИЙСКИ НАУЧЕН ИНСТИТУТ КРЕПКО ЗДРАВЕ И НАУЧНО ДЪЛГОЛЕТИЕ!

СОФИЯ, 29.11.2024 Г.

Д-Р ВАНЯ КАСТРЕВА,
НАЧАЛНИК НА РУО
СОФИЯ-ГРАД

КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА

До
Г-Н КРАСИМИР ПРЕМЯНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА СЪЮЗА НА ТРАКИЙСКИТЕ
ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕМЯНОВ,

С уважение и признателност се обръщам към Вас и към членовете на Съюза на тракийските дружества в България по повод отбелязването на 90-годишнината на Тракийския научен институт – една от най-значимите институции, посветени на опазването и популяризирането на тракийското културно и историческо наследство.

През своята дългогодишна история Тракийският научен институт се утвърди като център за научни изследвания, обществена дейност и съхраняване на българската идентичност. Вашата активна и отговорна работа дава възможност на настоящите и бъдещите поколения да се докоснат до богатствата на тракийската култура и до историята на българите от Тракия, техните съдби и борби за национално единство и свобода.

Изразявам своето уважение към усилията Ви да пазите и развивате този духовен капитал, който е неразделна част от българската идентичност, и се надявам, че ще продължавате да работите за съхраняването на историческата истина и културното богатство на България.

Желеам на Вас и колегите Ви от Съюза на тракийските дружества и Тракийския научен институт здраве, въдъхновение и много успехи в бъдещите Ви начинания.

С УВАЖЕНИЕ,

ВАСИЛ ТЕРЗИЕВ
КМЕТ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА